

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (84) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Adevărata frumusețe a inimii

Citiți în pagina 1

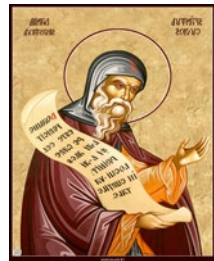
Altarul din cămara noastră

Citiți în pagina 4

Hristos Se naște, noi cum
îl primim?

Citiți în pagina 6

Sfântul Cuvios Daniil
Sisastrul

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Adevărata frumusețe a inimii

Cu voia Domnului Hristos, deschid o nouă pagină a revistei noastre, închizând în același timp între rândurile ei bucuriile, tristețile, speranțele, învățăturile și toate câte prin darul Duhului Sfânt ni le-a dăruit Dumnezeu spre folos și spre bună înțelegere în acest an care se apropie de sfârșit.

Acum, la răscrucea dintre ani, dând la o parte bucuriile personale, împlinirile sau eșecurile profesionale, durerile și suferințele trupești, poate că ar trebui să ne facem o introspecție și să luăm aminte la ce am făcut bine sau ce am greșit, să vedem ce putem repara, iar pentru ce nu ne este cu puțință, să apelăm cu încredere la ajutorul Domnului. Și, fiindcă tot ne aflăm în această perioadă a anului, să încercăm să regăsim în inimile noastre bucuria Nașterii Domnului Hristos, pentru că aceasta ne întărește credința și ne „consolidează” convingerea că nimic nu e mai de preț în această lume decât bucuria de a fi mereu împreună cu Fiul Cel Unul născut, deoarece El ne dăruiește bucuria și ne oferă prilejul de a descoperi frumusețea chipului nostru (Facerea 1, 26-27), pe care l-am cam uitat. Să nu uităm că noi suntem creați după chipul Creatorului, chiar dacă sălășluim într-un trup material; iar trăsăturile esențiale după care ne asemănăm cu Dumnezeu sunt bunătatea, dragostea, iubirea și toate cele enumerate de Sfântul Apostol Pavel (Galateni 5, 22-23). Acum mă gândeam la toate ce am făcut în acest an: am judecat strâmb, am osândit, am cântit și poate multe alte lucruri rele am făcut, cu sau fără voia mea. Dar, oare am iubit la fel de mult pe cât de multe rele am făcut? Oare poate (cu certitudine) să spună cineva că a înclinat „balanța faptelor” în partea cea bună? Cei care au „gustat” calea urcușului duhovnicesc știu că nu este la îndemâna orișicui, pentru că pe acest drum anevoios nu se regăsesc decât aceia care au primit har și ajutor de la Dumnezeu. Ați încercat să iubiți cu adevărat pe cineva? Ați încercat să-i treceți cu vederea toate câte v-a greșit, fără să-l smintiți cu vreo vorbă sau faptă necugetată? Este foarte greu, dar nu este imposibil. Cei care au simțit o bucurie în a dăruia o fărâamă din inimă aproapelui său, nu vor înceta niciodată să-I mulțumească Domnului pentru primirea harului și îl păzesc cu strășnicie în inimile lor sau chiar îl vor ascunde de ceilalți oameni. Pe acești oameni, doar felul lor de viață și faptele de zi cu zi „îi scot la iveală”, toate acestea „vorbind” despre dânsii. Cred că exemplul sfinților părinți este mai puternic decât tot cuvântul, pentru că

cel ce trăiește cu adevărat întru Duhul Sfânt, cel care poate „rupe” din inima lui pentru altul, acela este exemplul creștinului autentic.

În susținerea celor afirmate, aduc mărturia Sfântului Macarie Egipteanul, care spunea că: „Atunci când cineva însetat se repede să bea dintr-un izvor și este oprit să bea până se satură, setea lui crește și mai mult, dorind apa cu mai multă ardoare. Așa se întâmplă și cu harul dumnezeiesc: Dumnezeu îl trimite ca pe un izvor din care sufletul se repede să bea. Dar Domnul nu-l lasă să se sature, retrăgându-l un timp, căci El știe că omul, în pofta lui, va întrece măsura. Căci dacă, primind puțin har, omul începe să se mândrească, ce va face oare atunci când va primi harul pe săturate?!”

Fără a renunța la „tradiție”, vă redau un fragment dintr-o poveste a unui tânăr care se mândrea în sinea lui că este superior celor din jurul său:

„Un tânăr era convins că are cea mai frumoasă și mai curată inimă și se mândrea nespun cu acest lucru. Odată, în vis, i s-a arătat un înger care i-a spus că bătrânul care tocmai se așezase pe bancă lângă el, are o inimă mai frumoasă decât inima sa. Atunci, tânărul neîncrezător a rugat îngerul să-i arate inima ce îndrăznea să se compare cu inima lui. Era o inimă puternică, ale cărei bătăi ritmice se auzeau până departe. Dar, cu toate acestea, era plină de cicatrici, de locuri unde bucăți din ea fuseseră înlocuite cu altele care nu se potriveau chiar întru totul, liniile de unire dintre bucățile străine și inima bătrânului fiind sinuoase, chiar colțuroase pe alocuri. Ba mai mult, din loc în loc lipseau bucăți întregi din inima concurentă, răni larg deschise, încă sângărânde.

Tânărul, după ce examinase atent inima bătrânului, și-a ridicat privirea și i-a spus îngerului:

- Cred că glumești! Privește la inima mea: este perfectă! Pe când, a lui este toată o rană, numai lacrimi și durere. În locul îngerului, i-a răspuns bătrânul.

- Da, ai dreptate. Dar, vezi tu, fiecare cicatrice de pe inima mea reprezintă o persoană căreia i-am dăruit dragostea mea. Am rupt o bucată din inima mea și i-am dat-o omului de lângă mine, care, adesea, îmi dă în schimb o bucată din inima lui, pe care încerc să o potrivesc în locul rămas gol. Dar, pentru că bucățile nu sunt perfecte, rămân margini nefiniate, care îmi amintesc de dragostea pe care am împărtășit-o cu cel de lângă mine. Uneori am dăruit bucăți din inima mea unor oameni care nu mi-au dat nimic în schimb. Acestea sunt rănilor deschise pe care le-ai văzut. Și, deși aceste răni sângerează încă și mă dor, ele îmi amintesc de dragostea pe care o am până și pentru acești oameni; și, cine știe, s-ar putea ca într-o zi să se întoarcă la mine și să-mi umple locurile goale cu frânturi din inimile lor. Înțelege acum, dragul meu, care este adevărata frumusețe a inimii?

Tânărul a rămas tăcut deoparte, cu obrazul scăldat în lacrimi. S-a apropiat apoi

timid de bătrânel, a rupt o bucată din inima lui perfectă și i-a întins-o cu mâini tremurânde. Bătrânul i-a primit bucată pe care a pus-o în inima lui. A rupt apoi și el o bucată din inima brăzdată de cicatrici și a lipit-o de inima tânărului. Tânărul și-a privit inima, care nu mai era perfectă, dar care acum era mai frumoasă ca niciodată, fiindcă în inima cândva perfectă, pulsa de-acum dragostea din inima bătrânului...”

În tot anul, care se apropie de sfârșit (și cu alte ocazii, bineînțeles), am căutat să vă pun la inimă aspecte care demonstrează puterea faptelor bune și care ne oferă repere demne de urmat. Cândva, am fost întrebat cum găsesc aceste pilde și ce reprezintă ele pentru mine. Păi, într-o lume plină de cărți și de informații, trebuie doar voința de a (le) descoperi. Despre partea a doua, ceea ce pot spune, este că aceste învățături (aceste povestioare sunt o adevărată sursă de înțelepciune) contopite cu Sfânta Scriptură, au modelat ceea ce sunt sau, mai bine spus, au șlefuit ceea ce fac, ceea ce cred, ceea ce gândesc și ceea ce vorbesc. În sinea mea, aș vrea să fi tăcut de multe ori și să păstrez doar pentru mine ceea ce Domnul mi-a dăruit, dar ce răspuns voi da atunci când voi fi întrebat ce am făcut cu „talanții” primiți? Sau, poate se vor regăsi frânturi din inima mea contopite cu slovele revistei? Asta nu știu eu, ci doar Domnul Hristos. Acum gândesc cu voce tare: De ce ne risipim întotdeauna prin vorbe fără de rost sau prin fapte fără de folos, atât timp cât rareori ne regăsim liniștea launtrică, având conștiința nevătămată? Cum poți să te bucuri că ai pășit într-un an nou sau cum poți să mergi liniștit pe calea vieții cu o inimă „întregă” în piept, știind că cel de lângă tine are nevoie de tine?

Închei aceste gânduri cu convingerea că inimile noastre nu pot fi „desăvârșite” de nimic, în afară de Dumnezeu, întrucât Cel care ne-a creat a plantat în ființa noastră dorința de a ne împărtăși veșnic de iubirea Lui, nicidecum de plăcerile lumii acesteia, pentru că sunt oameni care, deși biologic nu mai sunt demult tineri, nu s-au îndulcit de adevărata bucurie a vieții, deoarece vârsta reală a creștinului se măsoară după timpul pe care l-am petrecut cu folos duhovnicesc, nu după iernile care au trecut peste noi. Dragii mei, chiar dacă vom avea inimile „perfecte”, dacă sunt lipsite de bucuria împărțirii cu cel de lângă noi, ce folos am câștigat de la anul care aproape a trecut?

Așadar, să ne rugăm Domnului Hristos să ne dăruiască sănătate (în primul rând sufletește), să fim mai buni, să ne ajute să fim mai milostivi, iubitori și iertători, pentru că o inimă frumoasă este o inimă care primește deopotrivă bucuriile și suferințele celui de lângă noi.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Altarul din camera noastră

Nu tare demult, v-am împărtășit experiența trecerii prin Sfântul Altar, precum și câteva informații legate de acest sfințit loc. Însă, ar merita să acordăm mare atenție nu doar Altarului din Biserică, ci și altarului din căsuța noastră, celui din camera noastră și celui din camera noastră, care sălășluiește în suflet.

În ceea ce privește altarul din căsuță, personal, mă refer la aranjarea icoanelor cu grija ca acestea să fie așezate la răsărit, la loc ocrotit, curat, fiind mereu îngrijite, putând fi oricând cinstite de familie, precum și de invitații care ne calcă pragul casei.

Altarul din cameră, preferatul meu, este acel loc în care, în intimitate, pe o măsură, putem așeza cele mai prețuite icoane, cu întruchiparea celor mai dragi sfinți, Sfânta Cruce, cărțile sfinte și cele de rugăciuni (printre acestea pot fi Sfânta Scriptură, Psaltirea, Ceaslovul, Patericul, Viețile sfinților, precum și alte cărți care ne înduhovnesc și ne apropie de Dumnezeu). Desigur, în acest altar, în dreptul icoanelor, bine ar fi să poată arde neconținut o candelă, pe care s-o curățăm adesea și s-o îngrijim atent. În cazul în care ne temem să lăsăm focul în lipsa noastră sau pentru a evita afumarea pereților, cred că bunul Dumnezeu ar îngădui ca măcar să aprindem un bec sau o instalație de lumini care să funcționeze pe bază de curent sau baterii, pentru a oferi lumină Sfinților din icoane, aducând totodată o jertfă acestora prin efortul nostru de a le încălzi inimile. Așa cred, că lumina ce se răsfânge din candelă sau instalații, mai ales în timpul nopții, ajunge direct la prietenii noștri, iubiții Sfinți, cărora le închinăm rugăciunile și în fața cărora plecăm genunchii, sperând să mijlocească pentru mântuirea sufletelor noastre.

În acest loc retras, putem să ne arătăm așa cum suntem, cu toate gândurile, speranțele, temerile, căderile, păcatele și patimile. Putem sta oricât de mult, priveghind, dăruindu-ne timpul lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfinților, vorbind cu ei cu toată sinceritatea și concentrarea, neavând alte surse de perturbare

a rugăciunii.

Legat de ultimul tip de altar, cel din camera sufletului, este lesne de înțeles că acesta este al fiecăruia și nu este ușor a vorbi despre el, putând doar să ne imaginăm cum ar „arăta”. De exemplu, în viziunea mea, atunci când închidem ochii și ne conectăm mintea cu inima, prin rugăciune, ajungem în camera sufletului. Iar acolo, găsim altarul în care Se află Hristos. Tot acolo, dacă ne mai „plimbăm” puțin, o găsim pe Maica Sa, alături de Îngerul nostru Păzitor și de ceilalți Sfinți, la care ne gândim, cărora ne-am rugat și la care avem mare evlavie.

Altarul din camera noastră este acela care este mereu deschis, fiind cel mai aproape de noi (în noi), însă este, totodată, cel mai greu de „vizitat”. Este acela în care ne așteaptă toată căldura, dragostea și desăvârșirea. Numai să ne găsim noi liniștea sufletească pentru a ajunge acolo! Și numai să avem binecuvântarea de a intra și de a ne învrednici de bucuria dinăuntrul său!

Mă rog că milostivul Dumnezeu să ne dăruiască tuturor, prin harul Duhului Său celui Sfânt, să avem cât mai multe ocazii de a petrece timp în toate altarele care ni se aduc în cale și ni se oferă spre sfințirea sufletelor noastre! Să îngenunchem în fața lor cu mare credință, cu mult curaj și cu cea mai mare dragoste pe care o purtăm tuturor celor duhovnicești!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

„Camera sufletului meu nu e aerisită, iar Tu, o, minunate Duhule Sfinte, bați la ușă. Doar o clipă, până ce-mi voi curăți camera de duhurile sale necurate și apoi Îți voi deschide ușa. Căci dacă aș fi deschis-o așa cum era, Tu n-ai intra într-o cameră plină de miasme și Te-ai îndepărta de ușa mea pentru totdeauna. (...)

Dar iată, chiar cu prețul acestei vieți de rob, voi deschide larg toate ferestrele și în numele Preacuratei Fecioare și al Fiului ei voi alunga de la mine pe toți stăpânii și tiranii cei răutăcioși ai sufletului meu. Iar când Tu vei intra, Tu îmi vei aduce cadavrul la viață cu răsufierea Ta de viață dătătoare, cu tăria Ta plină de tinerețe, cu roua Ta iubitoare.”

(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici – „Rugăciuni pe malul lacului”, Editura Anestis, 2006, p. 51)

Hristos Se naște, noi cum Îl primim?

*D*oamne ajută, dragi prieteni! Iată că, după o bună perioadă de timp de când nu am mai comunicat cu voi, îmi revine deosebita bucurie de a reintra pe nișa spirituală, acum, când cu mila Domnului suntem în plin post al Nașterii Domnului, dar mai cu seamă într-un nou anotimp și într-o nouă lună - cea a lui undrea, cum mai este cunoscută luna decembrie, o lună a bucuriei, cum îmi place mie să spun.

Acum mă veți întreba: de ce a bucuriei și nu a cadourilor?

Simplu, deoarece la sfârșitul acesteia vom celebra un mare eveniment, cel al nașterii; dar nu e o naștere oarecare, ci una care într-un final va aduce maturizarea noastră spirituală și, de ce nu, chiar mântuirea. Pot spune însă că această naștere poate fi privită și ca un miracol, întrucât în vremea respectivă era foarte greu să dai naștere unui prunc, mai ales că nu existau maternități super dotate cu aparatură, ambulante care să preia femeia însărcinată și nici medici gata să ofere primul ajutor, iar faptul că Fecioara Maria, fiind foarte tânără, neștiind de bărbat, a născut în condiții precare, într-un grajd, pe paie, printre animale, face ca acest lucru să capete o nuanță și mai deosebită, dar și mai tainică.

În preajma sărbătorilor, stau de fiecare dată și îmi pun întrebarea: Iisus oare de ce S-a născut? Ca să ne aducă nouă mântuirea sau ca să avem noi ce serba, să ne umplem burțile până la refuz cu mâncare, să facem petreceri deocheate, să ne batem în magazine pe cadouri care mai de care mai mari și mai voluminoase, în

speranța că vom impresiona persoanele cărora le sunt destinate, să împodobim casele cu tot felul de luminițe și ghirlande, lăsând sufletul neluminat?

Credeți că Domnului Hristos Îi place cum cinștim Nașterea Sa? Oare dacă S-ar fi născut acum, în zilele noastre, ar fi fost bucuros de cum Îl primim?

Cu siguranță că nu, dragii mei, Domnul Hristos a apărut pe această lume în simplitate, în smerenie, în dragostea lui Dumnezeu față de noi, iar noi cum Îl răsplătim? An de an sărbătorim Crăciunul într-un mod păgânesc, uitând cu desăvârșire de „Sărbătoritul principal”.

Faceți un exercițiu de imaginație: gândiți-vă că e ziua dumneavoastră de naștere și ați invitat multe persoane dragi, prieteni, rude etc. și vine la un moment dat cineva neinvitat și începe să dea iama în băutură și mâncare, uitând complet de sărbătorit. Ei, dragii mei, cam așa este treaba și aici, cum credeți că Se simte Domnul Hristos văzându-ne sărbătorind în felul acesta?

Haideți să facem un mic efort și măcar acum, în această lună, să ne lăsăm pe noi și să-I acordăm Lui importanța cuvenită, haideți să-L primim pe prunculul Iisus în casa sufletului nostru, să-I aducem întocmai ca magii darurile cele mai de preț: credința, dragostea și fapta bună. Desigur, este timp și pentru cele lumești, dar să nu uităm niciodată cu ce scop a venit Hristos pe pământ și pentru cine: pentru noi, oamenii simpli, bogați sau săraci, bătrâni sau tineri, credincioși sau mai puțin!

Să ne detașăm un pic de toate cele dăunătoare, de gândurile și fapta necurată, să-L așteptăm cu inima și sufletul curat! Abia atunci, vom simți adevărata semnificație a sărbătorii și vor renaște și în noi bucuria, speranța și nădejdea că încă nu suntem pierduți și că mai există speranță pentru noi!

În încheiere, să ne rugăm bunului Dumnezeu să ne facă și pe noi părtași acestei taine minunate și să păstrăm tot timpul în suflet bucuria și chipul pruncului Iisus, cum, din așternutul Său cald, ne zâmbește!

Sărbători binecuvântate și cumpătate!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Nu-l compara niciodată pe copilul tău cu alți copii

Lămurirea luptelor pe care le duc îi învață pe frați cum să se privească unul pe altul.

Pe măsură ce înțelegem că fiecare dintre copiii noștri va avea lupte, fiecare altele, pregătim cadrul în care vrem ca frații să se poarte unul cu altul. Unii dintre copiii mei se luptă cu răbdarea într-o măsură mai mare decât alții. Unora le ia mai mult să învețe stăpânirea de sine decât altora. Unii au lupte mai mari ca să-și țină camera în ordine sau să asculte cu atenție. Frații învață despre calea duhovnicească văzându-i pe frații lor luptându-se fiecare în felul lui unic. Fiecare învață câte ceva.

Ca părinți, suntem ispitiți să îi comparăm pe frați între ei sau să îi comparăm pe copiii noștri cu ai altora. Este lipsit de respect față de fiecare dintre ei și duce la tensiuni și resentimente între frați. Copiii își amintesc aceste comentarii multă vreme pentru că sunt niște critici grave și dor. Rareori vorbesc cu adulți despre copilăria lor fără să aud pe care dintre copii îl prefera mama sau tata.

A-i compara pe copii cu prietenii lor sau cu altcineva este distructiv. Cert este că fiecare copil se luptă cu altceva și oricare copil se luptă cu câte ceva. Așa e mersul lumii. Când îi comparăm, le transmitem că ceva nu este în regulă cu ei pentru că lor le este greu, iar fratele lor e mai bun sau sora lor e mai bună pentru că ei nu duc acea luptă. Este o minciună distructivă. Vrem să îi învățăm pe copii că Dumnezeu îi iubește în chip desăvârșit, indiferent cu ce se luptă sau cât durează lupta lor. Nu vrem să învețe copiii noștri că trebuie să câștigăm iubirea lui Dumnezeu fiind buni

sau că pierdem dragostea lui Dumnezeu printr-un comportament nedorit.

Comparându-i pe copiii noștri cu alți copii, îi descurajăm în lupta lor. Le va fi mai greu astfel să izbândească în lupta lor, dacă ei cred că e ceva în neregulă cu ei. Ceea ce creează o confuzie și mai mare este că noi nu avem nicio idee cu ce se luptă de fapt prietenii lor sau alți copii acasă sau la școală. Dar copiii noștri știu. Copiii noștri se poartă mai frumos la vecinul nostru acasă, după cum și copiii lor se poartă mai bine în fața noastră. Și toții copiii revin la ei acasă unde se mai poartă și urât. Când îi compari pe copiii tăi cu ai altora, îți pierzi credibilitatea și le transmiți lipsă de respect.

Nu-l compara niciodată pe copilul tău cu alți copii!

Copiii care se luptă cel mai mult, adesea sunt totodată cei care învață cel mai mult și devin cei mai pricepuți să se orienteze pe calea mântuirii, pentru că prin lupte are loc învățarea.

- Dar Kyranna cum de nu dă de bucluc niciodată? răbufni Alexandra (de șase ani) după ce fusese trimisă la ea în cameră.

Am rezistat ispitei de a o compara cu sora ei și am pus în context lupta Alexandrei și, prin extensie, și luptele Kyrannei, ca fiind calea pe care toți ne aflăm.

- E greu să o ascuți pe mama. Când ești gata să o ascuți, vino înapoi să mâncăm toți împreună.

O dată, cinci ani mai târziu, când Kyranna, de treisprezece ani pe atunci, a fost trimisă la ea în cameră, aproape că s-a prăbușit pe jos de supărare. Alexandra s-a uitat la ea cu grijă și compasiune și i-a spus:

- Kyranna, spune pur și simplu că-ți pare rău și o să fie bine.

Un sfat înțelept din partea surorii mai mici care a trecut prin aceleași lucruri de multe ori.

Lasă fiecare copil să se lupte în felul lui și bucură-te de ei, chiar dacă duc lupte. Unul dintre cele mai puternice mesaje pe care le putem transmite copiilor noștri este că ne bucurăm că suntem părinții lor – și cel mai bun moment pentru a-i învăța acest lucru este atunci când greșesc sau au un comportament nedorit. Le comunicăm acea dragoste și acel respect tocmai prin răspunsul nostru care le explică lupta pe care o duc, prin menținerea limitelor prestabilite și prin punerea în practică a urmărilor ce decurg din fapta lor. Ajută-l pe fiecare dintre cei ai casei să vadă că toți suntem în aceeași aventură a vieții și fiecare dintre noi se luptă cu altceva pe parcurs, dar ne bucurăm să ducem luptele alături de ei.

Sursa: Philip Mamalakis – „Principii ortodoxe de creștere a copiilor: educarea lor pentru Împărăția lui Dumnezeu”, Editura Sophia, București, 2017, pp. 121-124

Despre cei care pleacă din vremea Sfintei Liturghii

Cuvântul „Liturghie” arată că participarea noastră la această slujbă nu urmărește interesul nostru particular, ci se deschide lucrării tuturor, a Bisericii în întregimea ei. Centrul Sfintei Liturghii îl constituie aducerea cinstitelor daruri, prefacerea lor în Trupul și Sângele Mântuitorului și împărțășirea credincioșilor cu Sfintele Taine. Deși punctul culminant îl reprezintă prefacerea cinstitelor daruri la momentul numit epicleză (de la grecescul „epiklisis” - chemare pe nume, invocare), totuși, Sfânta Liturghie nu se încheie imediat după acest moment, ci se continuă cu împărțășirea celor care și-au mărturisit păcatele la duhovnic și au primit de la acesta îngăduința de a se împărțăși cu Sfintele Taine. După împărțășirea clericilor în Sfântul Altar, preotul sau diaconul, purtând în mâini Sfântul Potir, adresează de pe solee chemarea către toți credincioșii: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!”. Apropiindu-se numai cei care se împărțășesc, se creează impresia că Sfânta Liturghie s-a încheiat pentru cei care nu se pot împărțăși, de aceea, unii dintre aceștia consideră că pot părăsi biserica. Gestul de a părăsi biserica înainte de a se fi încheiat Sfânta Liturghie este unul grav din punct de vedere duhovnicesc, de aceea el este incriminat în cuvinte aspre de Sfântul Ioan Gură de Aur într-una dintre omiliile sale adresate celor care se grăbeau să plece de la biserică la spectacolele păgâne organizate pe stadioane. Pe unii ca aceștia îi aseamănă cu Iuda, care s-a grăbit să plece de la Cina cea de Taină cu gândul să câștige 30 de arginți prin vânzarea Mântuitorului. Măhnirea Sfântului Ierarh vine mai ales din faptul că ceea ce se petrece în sufletul celui credincios necinstește darul pe care l-a primit, dar necinstește și întregul Bisericii, rupând unitatea Trupului lui Hristos.

Rânduiala Sfintei Liturghii se încheie cu îndemnul preotului: „Cu pace să ieșim!” și acesta semnifică propriu-zis nu sfârșitul ei, ci începutul unei noi liturghii a fiecărui credincios în lume, ca mărturie vie a ceea ce am văzut și am crezut: „Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată...”. Așadar, Sfânta Liturghie rămâne o lucrare a tuturor, dar se împlinește în toți în chip felurit, de aceea, prezența noastră în biserică până la sfârșitul ei este semnul că vom mărturisi drept adevărul credinței noastre și în lume.

Sursa: www.altarulcredintei.md

Strofe pentru suflet

Colindătorii

Cad fulgii mari încet zburând,
 Și-n casă arde focul,
 Iar noi pe lângă mama stând,
 Demult uitarăm jocul.
 Demult și patul ne-aștepta,
 Dar cine să ne culce?
 Rugată, mama repeta
 Cu glasul rar și dulce.

Cum sta pe paie-n frig Hristos,
 În ieslea cea săracă
 Și boul cum sufla milos
 Căldură ca să-I facă,
 Drăguț un miel cum I-au adus
 Păstorii de la stână
 Și îngerii albi cântau pe sus
 Cu flori de măr în mână.

Și-auzi! Răsar cântări acum,
 Frânturi dintr-o colindă,
 Și vin mereu, s-opresc în drum,
 S-aud acum în tindă.
 Noi stăm cu ochii pironiți
 Și fără de suflare;
 Sunt îngerii din cer veniți
 Cu Ler, oi, Domnul mare!

Ei cântă înălțator și rar
 Cântări de biruință,
 Apoi se-ntorc și plâng amar
 De-a Iudei necredință,
 De spini, de-ostași, și c-a murit,
 Dar s-a deschis mormântul

Și El acum e-n cer suit
 Și judecă pământul.

Și până nu tăceau la prag,
 Noi nu vorbeam niciunul,
 Sărac ne-a fost, dar cald și drag
 În casă-ne Crăciunul.
 Și când târziu ne biruia
 Pe vatra caldă somnul,
 Prin vis vedeam tot flori de măr
 Și-n fașe mic pe Domnul.

Autor: George Coșbuc

Crăciunul copiilor

Dragi copii din țara asta,
 Vă mirați voi cum se poate
 Moș Crăciun, din cer de-acolo,
 Să le știe toate, toate.

Uite cum: vă spune badea...
 Iarna-n noapte, pe zăpadă,
 El trimite câte-un înger
 La fereastră ca să vadă...
 Îngerii se uită-n casă,
 Văd și spun, iar moșul are
 Colo-n cer, la el în tindă,
 Pe genunchi o carte mare.

Cu condei de-argint el scrie
 Ce copil și ce purtare...
 Și de-acolo știe Moșul,
 Că-i șiret el, lucru mare.

Autor: Octavian Goga

Credința pentru copiii de toate vârstele

Omușorul

A fost odată un omușor ce trăia în Mississippi. Dacă stătea alături de alți oameni, acesta nu ajungea decât până la genunchii lor. Tare ar fi vrut să fie mai mare.

El își zicea: „Îl voi întreba pe cel mai mare animal din vecinătate ce ar trebui să fac ca să devin mai mare”.

Merse la cal și-l întrebă:

- Dragul meu, poți să-mi spui ce trebuie să fac pentru a crește mai mare?

Calul îi răspunse:

- Trebuie să mănânci mult porumb și să alergi mult, cel puțin 20 kilometri pe zi, și după ce vei fi făcut aceasta, cu timpul vei fi așa de mare și puternic ca mine.

Omușorul făcu după cum i se spusese, însă porumbul îi era ca și o greutate mare în stomac, iar din cauza alergatului îl dureau picioarele. Astfel deveni foarte trist, iar de crescut tot nu crescuse. Deci, se întoarse acasă și se întrebă de ce sfatul cel bun al calului nu-i folosi la nimic. În sfârșit își zise: „Poate că acest animal nu a fost sfetnicul potrivit. Îl voi întreba pe bou”.

Merse, deci, în vizită la bou și îi spuse:

- Dragul meu, poți să-mi spui ce trebuie să fac pentru a crește mai mare?

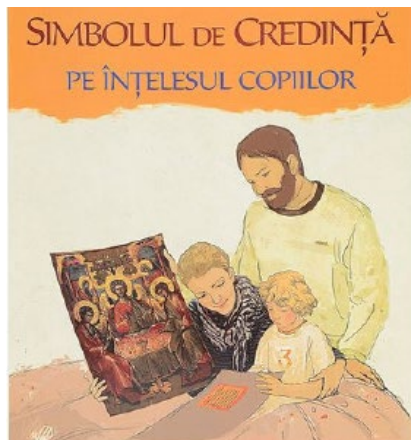
Boul răspunse:

- Trebuie să mănânci multă iarbă și apoi trebuie să mugești și, după ce ai mugit destul, vei vedea că deodată vei fi așa de mare ca mine.

Omușorul urmă și acest sfat în mod conștiincios, însă din cauza ierburilor îl durea burta, iar din cauza mugetului răguși. Cel mai rău însă era că nici acum nu crescuseră mai mare. Deci, se întoarse din nou acasă, se așeză pe scaun și se întrebă de ce nici acest sfat al bouului nu-l ajută cu nimic.

Puțin timp după aceasta trecu o bufniță. Ea strigă:

- Lumea proastă are mereu idei ciudate, lumea proastă are mereu idei ciudate.

- Așteaptă o clipă, bufnițo, spuse omulețul. Vreau să te întreb ceva.
- Da, te rog repede, spuse bufnița în mod politicos și se așază pe o ramură. Ce aș putea face pentru tine?
- Vreau să devin mai mare, spuse omulețul. Însă cu toate că am încercat în fel și chip, nu am reușit. M-am și descurajat deja.
- De ce vrei însă să devii mai mare decât ești?
- Foarte simplu, răspuse omulețul. Când este o ceartă, este bine să fii mare și puternic ca să nu-l atragi pe cel mai mic.
- A încercat deja cineva să te lovească?, întrebă bufnița.
- Nu, aceasta nu s-a întâmplat încă, răspuse omulețul.
- Atunci, vezi, spuse bufnița. Nici tu nu ai nevoie să te lovești. Deci, pentru ce să mai devii mai mare și mai puternic decât ești?
- Mai este încă ceva, spuse omulețul. Dacă aș fi mare ca ceilalți, aș putea privi foarte departe.
- Cațără-te pe un copac, îl sfătui bufnița, și atunci vei vedea mai departe decât toți ceilalți.
- Într-adevăr, ai dreptate, spuse omulețul.
- Deci, spuse bufnița, văd că ne înțelegem. Dacă cineva este mic sau mare nu este important. De ce dorești să-ți crească picioarele? Dorește mai degrabă să-ți crească mintea și atunci vei scăpa de multe griji. Și să ai un suflet și o inimă curată, și atunci vei fi pe placul lui Dumnezeu.

Sursa: Dionis Popa – „Lumea credinței pentru copii”, anul I, nr. 2

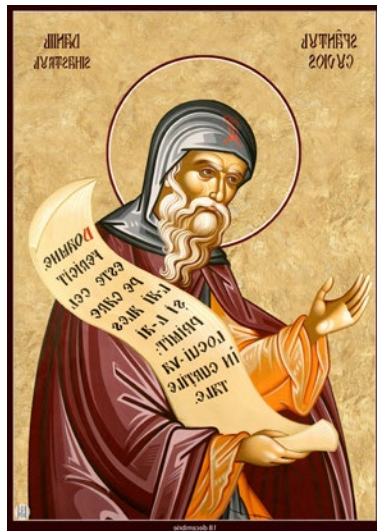

Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul

Sfântul Daniil Sihastrul este cunoscut și sub numele de „Daniil Schimonahul” sau „Daniil cel Nou”, nume care nu mai fac posibilă confuzia cu prorocul din Vechiul Testament. S-a născut la începutul secolului al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Rădăuți. Ajunge la Schitul Sfântul Lavrentie, la 6 km de Putna, locul intrării sale în monahism. Din botez s-a numit Dumitru, iar prin călugărie s-a numit David. După ce primește marea schimă, ia numele Daniil.

S-a retras pe o stâncă de pe malul pârâului Viteul, unde va dăltui un paraclis, la care se mai văd și azi pridvorul, naosul și altarul, iar dedesubt o încăpere, săpată tot în piatră, care îi va sluji drept chilie. Potrivit tradiției, Cuviosul Daniil i-ar fi prezis Sfântului Ștefan cel Mare că va urca pe tronul de domnie al Moldovei. După spusele cronicarului Ion Neculce, cuviosul Daniil este cel care l-a îndemnat pe Ștefan Vodă să continue lupta împotriva turcilor și tot de la el a venit și îndemnul de a zidi Mănăstirea Putna.

În cuvântul închinat Sfântului Daniil Sihastrul, ÎPS Arhiepiscop Pimen a subliniat că în viața creștină avem nevoie de povățuitor pentru a înțelege ceea ce învățăm. „Cel mai bun povățuitor este duhovnicul care povățuiește mai ales în scaunul de spovedanie. În viață cunoaștem multe, însă avem și nedumeriri. Trebuie să ne întrebăm dacă ceea ce facem se potrivește cu poruncile lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi avem nevoie de un om în fața căruia să ne descărcăm sufletește. Această nevoie sufletească a simțit-o și Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, pentru că a fost un om credincios și înțelept. Conducând Moldova, a avut probleme grele de rezolvat. Sfântul Daniil Sihastrul l-a îndemnat pe Slăvitul Ștefan să continue războaiele pentru că prin intermediul acestora se apărau țara și credința ortodoxă în fața dușmanilor. Acest sihastru a avut înțelepciune cu prisosință și s-a făcut de folos oamenilor de rând și oamenilor mari. În istoria poporului nostru, conducătorii au simțit nevoia să aibă un povățuitor în persoana unui cleric, a unui bătrân și mai ales a unui călugăr. Ei au căutat sfat la cei care se rugau mai mult, pentru că cel care se roagă are mai multă înțelepciune și dreaptă socoteală. Înțelepciunea vine de la

Dumnezeu, ea lucrând pe măsura curăției inimii sufletului nostru”.

Nu se cunoaște data trecerii sale la cele veșnice. A fost înmormântat în partea sudică a pronaosului bisericii Mănăstirii Voroneț. Pe piatra de mormânt așezată de Sfântul Voievod Ștefan, stă scris: Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimnicul Daniil.

În anul 1547, din porunca mitropolitului Moldovei Grigorie Roșca (+1570), ucenic al său, chipul i-a fost zugrăvit, cu aureola de sfânt, deasupra ușii de la intrare, pe latura de miazăzi a bisericii. Pe pergamentul pe care Cuviosul Daniil îl ține în mână stă scris: „Veniți, filor, ascultați-mă pe mine și vă voi învăța frica Domnului” (Psalmul 33, 11).

Un deget, ferecat în argint, împodobit cu unsprezece mărgăritare și un granat, se păstrează și astăzi la Mănăstirea Putna. El poartă inscripția: „Aceste relicve le-am ferecat eu, Ghedeon, igumen ot Voroneț, cu toată cheltuiala mea, în anul 7257 (1749), în 4 decembrie”. Părintele profesor Petru Rezuș mărturisește că acest deget, ferecat în argint, arată că sfințele moaște ale lui Daniil Sihastrul au fost, pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, expuse în mănăstire. Despre acest deget, care este păstrat la Mănăstirea Putna, tradițiile spun că este degetul arătător de la mâna dreaptă a Sfântului Daniil, cu care el a arătat voievodului valea Putnei, unde l-a îndemnat să ridice mănăstirea.

Hotărârea sinodală de „canonizare” s-a luat la 20 iulie 1992, rânduindu-se ca el să fie prăznuit în fiecare an, pe 18 decembrie.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat într-o predică ce înseamnă sihastru:

„Cuvântul însuși de sihastru vine de la isihastirion, care înseamnă locul unde trăiau cei care voiau să se liniștească. Ce înseamnă această liniște? Înseamnă pacificarea patimilor, a gândurilor, a cuvintelor și a comportamentului, prin lucrarea rugăciunii. Nu este vorba de o liniște într-o comoditate de tip modern. Liniștirea în isihie nu era un fel de meditație de tip asiatic sau modern, ci era o nevoiță în rugăciune până la sfințirea profundă a conștiinței și a subconștiinței, a sufletului și a întregii ființe omenești, sfințirea gândurilor și a simțurilor și sfințirea relației cu Dumnezeu și cu semenii”.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2023

- 1 V Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
- 2 S Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului
- 3 D †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sf. Prooroc Sofronie

Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon); Ap. I Timotei I, 15-17; Ev. Luca XVIII, 35-43; glas 1, voscr. 4

- 4 L † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin
- 5 M † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie
- 6 M †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei
- 7 J †) Sf. Mc. Filofteia de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, episcopul Mediolanului
- 8 V Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
- 9 S Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorocița Ana
- 10 D Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ev. Luca XIII, 10-17; glas 2, voscr. 5

- 11 L Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava
- 12 M †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitundeii; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru
- 13 M †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia din Siracuză
- 14 J Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
- 15 V † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
- 16 S Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana
- 17 D Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup al Domnului); Ap. Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24 (Pilda celor poftiți la cină); glas 3, voscr. 6

- 18 L †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest
- 19 M Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichtentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia
- 20 M Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 21 J Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
- 22 V †) Sf. Ier. Petru Movilă, mitropolitul Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia
- 23 S Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezareei; Cuv. Naum
- 24 D Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 4, voscr. 7

- 25 L (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)
- 26 M (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim cel Sfințit de la Tismana
- 27 M †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan
- 28 J Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia
- 29 V Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel
- 30 S Sf. Mc. Anisia fecioara; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon
- 31 D Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Duminica după Nașterea Domnului (a Sf. Iosif Logodnicul, David Proorocul și Iacob, rudenia Domnului); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Matei II, 13-23 (Fuga în Egipt); glas 5, voscr. 8

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Adevărata frumusețe a inimii	1
Altarul din camera noastră	4
Hristos Se naște, noi cum Îl primim?	6
Nu-l compara niciodată pe copilul tău cu alți copii	7
Experiențe la limita morții în zilele noastre	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Daniil Sisastrul	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424